

Въ обществото на legionerитѣ, дяконъ Левски се държалъ много скромно: малко говорилъ, повече слушалъ другитѣ що говорѣтъ, и сегизъ-тогизъ имъ пѣлъ стари и нови български пѣсни. Съ скромността и пѣснитѣ си, съ мълчаливостта и пжргавината си, той спечелилъ симпатитѣ на всички legioneri, отъ началника до послѣния редовой . . .

Редовитѣ отъ „първа чета“: дяконъ Левски, Христо Ивановъ, Василь Ионковъ, Димитръ *Общій* и помощникъ офицерътъ отъ схщата чета, Ангелъ *Кънчевъ*, всѣка сжбота послѣ обѣдъ, посѣщавали Любенъ Каравеловъ въ дома на жена му Наталия. (Ната Л. Каравелова гледаѣ критика на „Христа Ботевъ, опитъ за биография“ отъ Ст. Заимовъ).

По думитѣ на Архимандритъ *Зиновий Петровъ*, тогава ученикъ въ Бѣлградската духовна семинария, кжщата на Наталия Каравелова се намирала въ „Стария варошъ“. Кжщата била отъ типа на *земляникитѣ*; ниска, едноетажна, съ прустъ, измазана съ глина, и съ три стаи. Прѣдъ кжщата имало дворче, въ дворчето шатрообразно стърчала *банарка* слива. Надъ *банарката* килимче позлано, на килимчето, по бѣли гащи, съ несрѣсана брада и съ вирнати крака, опрѣни о дънера на сливата, лежалъ Любенъ Каравеловъ и приемалъ *българската младежъ* на ауденция. При такъво „нихилистическо неглиже“ Любенъ Каравеловъ спорилъ по всевъзможни въпроси съ legionиститѣ и семинариститѣ, слѣпи негови привърженици. Каравеловъ проповѣдвалъ на „распалената младежъ“ социалистическитѣ упонии на Сенъ Симона. По въпроса за освобождението на България отъ турското иго, той постоянно повтарялъ на гоститѣ си младежи слѣдующето:

Съ хайдушки чети и съ легиони сръбски, България не ще може се освободи: трѣбва да се иде между народа, свобода и правда да му се проповѣдва и да му се внуши, че нѣму прѣдетои самъ